

รายงานการประชุมการขับเคลื่อนนโยบายกรมปศุสัตว์ ประจำปีงบประมาณ 2567

ครั้งที่ 4/2567

วันที่ 27 กันยายน 2567

ณ ห้องประชุมสำนักงานปศุสัตว์จังหวัดสิงห์บุรี

ผู้มาประชุม

1. นายเชิดศักดิ์ คำศิลา	ปศุสัตว์จังหวัดสิงห์บุรี
2. นายประมินทร์ อ่อนคำ	หัวหน้ากลุ่มยุทธศาสตร์และสารสนเทศการปศุสัตว์
3. นายอาศวกุช ไหลสกุล	นายสัตวแพทย์ชำนาญการพิเศษ
4. นางสาวจิราภรณ์ ศิริมงคล	เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน
5. นายชาญชัย ไชยวงศ์	ปศุสัตว์อำเภออินทร์บุรี
6. นายณรินทร์ สุขทอง	ปศุสัตว์อำเภอพรหมบุรี
7. นายจตุรงค์ เหลือจ้อย	ปศุสัตว์อำเภอบางระจัน
8. นางสาวอัมพา รอดระรัง	ปศุสัตว์อำเภอค่ายบางระจัน
9. นายศุภรัฐ แสงวิภาสณภาพร	ปศุสัตว์อำเภอท่าช้าง
10. นายธวัชชัย อยู่ทะเล	หัวหน้าด่านกักกันสัตว์ชัยนาท(ประชุมผ่าน ระบบ VDO Line)
11. นายสาทร ม่วยเท้ง	แทนผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและพัฒนาพืชอาหารสัตว์ชัยนาท
(ประชุมผ่าน ระบบ VDO Line)
12. นางสาวนพร กรร่า	แทนหัวหน้ากลุ่มพัฒนาสุขภาพสัตว์
13. นายสถาพร ทรงประเสริฐ	แทนหัวหน้ากลุ่มส่งเสริมและพัฒนาการปศุสัตว์

ผู้ร่วมประชุม

1. นางสาวสุธินี สุขทอง	นายสัตวแพทย์ปฏิบัติการ
2. นางสาวขวัญชนก มีสะอาด	นายสัตวแพทย์ปฏิบัติการ
3. นางพิมพ์ประไพ พูลศรี	เจ้าหน้าที่ระบบงานคอมพิวเตอร์
4. นางอัญชลี เจริญสุข	เจ้าพนักงานสัตวบาล
5. นางสาวอรรษา ฉายา	เจ้าพนักงานสัตวบาล
6. นายสรารุช วงษ์บุญรอด	เจ้าพนักงานสัตวบาล
7. นางสาวรัชนิกร พึ่งกระจำง	เจ้าพนักงานสัตวบาล

ผู้ไม่ได้เข้าร่วมประชุม

1. นายนิติพัฒน์ ชุมศิริภู	แทนผู้อำนวยการศูนย์วิจัยการผสมเทียมและเทคโนโลยีชีวภาพสระบุรี (ติดราชการ)

เริ่มประชุมเวลา 09.00 น.

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่ประธานแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

ประธานแจ้งว่า กรมปศุสัตว์ โดยกองการเจ้าหน้าที่ กำหนดส่งเอกสารหลักฐานการดำเนินการตามตัวชี้วัดในการขับเคลื่อนงานตามนโยบายกรมปศุสัตว์ DLD-C พื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี โดยให้อัปโหลดข้อมูลหลักฐานการดำเนินงานการปฏิบัติงานตามตัวชี้วัด และตามแผนปฏิบัติงาน Action plan ในวันที่ 30 กันยายน 2567 ให้เฝ้าระวังและดำเนินการขับเคลื่อนงานตามนโยบายกรมปศุสัตว์อย่างต่อเนื่อง ตามแผนปฏิบัติงาน ทั้ง 4 โครงการ จึงมีการประชุม คณะกรรมการขับเคลื่อน ในครั้งนี้

มติที่ประชุม รับทราบ

/ระเบียบวาระที่ 2

ระเบียบวาระที่ 2 เรื่อง รับรองรายงานการประชุม

2.1 รับรองรายงานการประชุม ครั้งที่ 3/2567 ประชุมเมื่อวันที่ 13 สิงหาคม 2567 เวลา 13.30 น. ณ ห้องประชุมสำนักงานปศุสัตว์จังหวัดสิงห์บุรี ตามรายละเอียดรายงานการประชุม ที่แจ้งให้คณะกรรมการทราบไปแล้วนั้น รายงานการประชุม ฝ่ายเลขาฯ ได้แจ้งให้ตรวจสอบรับรองทางกลุ่มไลน์ด้วยแล้ว แจ้งที่ประชุมทราบและรับรองรายงานการประชุม

มติที่ประชุม ไม่มีผู้ใดแก้ไข ที่ประชุมรับรองรายงานการประชุม ครั้งที่ 3/2567

ระเบียบวาระที่ 3 สรุปรายงานผลการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการ Action plan ในการขับเคลื่อนนโยบาย กรมปศุสัตว์ DLD-C จังหวัดสิงห์บุรี รอบที่ 2/2567 จำนวน 4 โครงการ

ฝ่ายเลขาฯขอสรุปรายงานผลการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติ (Action plan) ตามเป้าหมายของโครงการ ทั้ง 4 โครงการ ในรอบการประเมินที่ 2/2567 ดังนี้

โครงการเฝ้าระวังผู้กระทำความผิดกฎหมายด้านปศุสัตว์ ปี 2567 ภายใต้ DLD-C ในพื้นที่สิงห์บุรี รอบที่ 2/2567

ที่	กิจกรรม	ค่าเป้าหมาย รอบที่ 2/2567	ผลการ ดำเนินงาน	ระยะเวลา ดำเนินงาน	ผู้รับผิดชอบ
1	การประชุมสัมพันธสร้างการรับรู้ความเข้าใจแก่ประชาชน	25 ครั้ง	62 ครั้ง	เม.ย.-ก.ย.2567	สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ
2	ติดตามตรวจสอบ เฝ้าระวัง การดำเนิน กิจการทางด้านปศุสัตว์ -ตรวจมาตรฐานฟาร์มเลี้ยงสัตว์ -ตรวจสถานที่ผลิตและจำหน่ายอาหารสัตว์ -ตรวจสถานที่จำหน่ายเนื้อสัตว์ -ตรวจโรงฆ่าสัตว์ -ตรวจสถานพยาบาลสัตว์ -ตรวจการนำสัตว์ปีกเข้าเลี้ยงใหม่ -ตรวจสถานที่เก็บรักษาเนื้อสัตว์ -อื่นๆ	50 ครั้ง	62 ครั้ง 8 ครั้ง 3 ครั้ง 11 ครั้ง 3 ครั้ง 1 ครั้ง 11 ครั้ง 4 ครั้ง 21 ครั้ง	เม.ย.-ก.ย.2567	สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ สนง.ปศจ.สิงห์บุรี
3	การตรวจสอบใบอนุญาตเคลื่อนย้ายสัตว์/ ซากสัตว์ ผ่าจุดสกัด ด่านกักกันสัตว์ชัยนาท	25 ครั้ง	160 ครั้ง	เม.ย.-ก.ย.2567	ด่านกักกันสัตว์ชัยนาท

ปัจจัยแห่งความสำเร็จ ปัจจัยแห่งความสำเร็จในการดำเนินโครงการเฝ้าระวังผู้กระทำความผิดกฎหมายด้านปศุสัตว์จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย การวางแผนที่รอบคอบ และการใช้เครื่องมือทางกฎหมายและเทคโนโลยีที่เหมาะสม

1. การวางแผนและการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ การจัดทำแผนงานที่ชัดเจน วางแผนการดำเนินโครงการอย่างเป็นระบบ มีเป้าหมายชัดเจน รวมถึงแผนงานที่ครอบคลุมทุกขั้นตอน ตั้งแต่การเฝ้าระวัง การสืบสวน ไปจนถึงการลงโทษผู้กระทำความผิด การจัดการทรัพยากรที่เพียงพอ จัดสรรทรัพยากรอย่างเพียงพอ เช่น บุคลากร ผู้เชี่ยวชาญ อุปกรณ์ และงบประมาณ เพื่อให้การดำเนินงานสามารถทำได้อย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ การบริหารความเสี่ยง ประเมินความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการดำเนินโครงการและมีแผนรับมือความเสี่ยงเหล่านั้นอย่างมีประสิทธิภาพ

/2. การบังคับใช้กฎหมาย

2. การบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวด การบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปศุสัตว์ต้องมีการบังคับใช้อย่างเคร่งครัด รวมถึงการสร้างมาตรการลงโทษที่เหมาะสมและเป็นธรรม เพื่อป้องปรามการกระทำผิดการปรับปรุงกฎหมาย ปรับปรุงกฎหมายและระเบียบข้อบังคับให้ทันสมัยและสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน โดยเน้นการปิดช่องโหว่ทางกฎหมายที่อาจทำให้เกิดการกระทำผิดซ้ำ การสร้างความตระหนักในหมู่เกษตรกรและผู้ประกอบการ การอบรมและให้ข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายและผลกระทบจากการกระทำผิด เพื่อสร้างความเข้าใจและลดโอกาสในการละเมิดกฎหมาย

3. การใช้เทคโนโลยีในการเฝ้าระวัง การใช้เทคโนโลยีในการติดตามและเฝ้าระวัง นำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการเฝ้าระวังและติดตามการกระทำผิด เช่น การใช้ระบบ GPS ในการติดตามปศุสัตว์ การใช้โดรนหรือกล้องวงจรปิดในการตรวจสอบฟาร์มหรือพื้นที่เสี่ยง การเก็บรวบรวมข้อมูลดิจิทัล สร้างฐานข้อมูลดิจิทัลสำหรับการติดตามข้อมูลปศุสัตว์และการกระทำผิด เพื่อให้สามารถใช้ข้อมูลดังกล่าวในการวิเคราะห์และวางแผนการป้องกันการกระทำผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ การใช้แอปพลิเคชันในการรายงานและตรวจสอบ พัฒนาแอปพลิเคชันหรือระบบออนไลน์สำหรับการแจ้งเตือนและรายงานเหตุการณ์การกระทำผิดโดยเกษตรกรหรือผู้เกี่ยวข้อง

4. การฝึกอบรมและการพัฒนาบุคลากร การฝึกอบรมบุคลากร ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเฝ้าระวังและบังคับใช้กฎหมาย ให้มีทักษะที่จำเป็นในการสืบสวนและการใช้เทคโนโลยี รวมถึงการติดต่อสื่อสารและการทำงานเป็นทีม การสร้างเครือข่ายบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ สร้างเครือข่ายผู้เชี่ยวชาญทั้งในภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลและการทำงานร่วมกันในการเฝ้าระวังและป้องกันการกระทำผิด

5. การสื่อสารและการสร้างความร่วมมือ การสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน สร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น หน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย องค์กรกรมปศุสัตว์ปศุสัตว์ และภาคประชาสังคม เพื่อให้เกิดการเฝ้าระวังที่ครอบคลุม การสื่อสารข้อมูลและการสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชน ส่งเสริมการสื่อสารข้อมูลที่ถูกต้องและชัดเจนแก่เกษตรกรและชุมชน ให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิด รวมถึงการสร้างช่องทางสำหรับการรายงานการกระทำผิด การมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม ส่งเสริมให้ชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง เช่น การจัดตั้งอาสาสมัครเฝ้าระวัง หรือการร่วมมือในการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์

6. การติดตามและประเมินผล การติดตามผลการดำเนินโครงการ ควรมีการติดตามผลการดำเนินโครงการเฝ้าระวังอย่างสม่ำเสมอเพื่อประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของโครงการ การประเมินผลและปรับปรุงแผนงานใช้ข้อมูลการติดตามผลมาเป็นพื้นฐานในการปรับปรุงและพัฒนาโครงการให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน รวมถึงการเพิ่มมาตรการป้องกันที่เหมาะสม

7. การสนับสนุนด้านงบประมาณและทรัพยากร การจัดสรรงบประมาณที่เพียงพอ การดำเนินโครงการเฝ้าระวังต้องอาศัยงบประมาณที่เพียงพอในการดำเนินงานทุกขั้นตอน ตั้งแต่การจัดซื้ออุปกรณ์ การฝึกอบรมบุคลากร ไปจนถึงการใช้เทคโนโลยีในการเฝ้าระวัง การสนับสนุนจากภาคเอกชนและองค์กรอิสระ: ควรส่งเสริมให้ภาคเอกชนหรือองค์กรอิสระเข้ามามีบทบาทในการสนับสนุนโครงการ ทั้งในด้านทรัพยากรและการสนับสนุนทางการเงิน

8. การสร้างความโปร่งใสและความรับผิดชอบ การสร้างระบบการตรวจสอบที่โปร่งใส: สร้างระบบตรวจสอบภายในเพื่อให้การดำเนินงานมีความโปร่งใส และผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถรับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานการสร้างเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม ให้ความสำคัญกับการจัดการการกระทำผิดอย่างยุติธรรมและโปร่งใส เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในระบบเฝ้าระวังและการบังคับใช้กฎหมาย

ปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น การดำเนินโครงการเฝ้าระวังผู้กระทำความผิดกฎหมายด้านปศุสัตว์อาจเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคหลายประการ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพและความสำเร็จของโครงการ โดยปัญหาและอุปสรรคอาจมีดังนี้

1. ข้อจำกัดด้านทรัพยากร ขาดงบประมาณ งบประมาณในการดำเนินงานไม่เพียงพอ อาจส่งผลกระทบต่อการจัดซื้ออุปกรณ์และเทคโนโลยี รวมถึงการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และการดำเนินงานอื่น ๆ บุคลากรไม่เพียงพอ การขาดแคลน

/บุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ

บุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านการเฝ้าระวัง การบังคับใช้กฎหมาย หรือการสืบสวนสอบสวน อาจทำให้การดำเนินงานล่าช้าหรือไม่ครอบคลุม อุปกรณ์และเทคโนโลยีล้ำสมัย ขาดแคลนอุปกรณ์และเทคโนโลยีที่ทันสมัยสำหรับการเฝ้าระวัง เช่น กล้องวงจรปิด โดรน หรือระบบติดตามบุคคล ซึ่งทำให้การดำเนินงานไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความซับซ้อนของกฎหมาย กฎหมายที่ไม่ชัดเจนหรือไม่สอดคล้อง กฎหมายด้านปศุสัตว์ที่ไม่ชัดเจนหรือไม่ทันสมัย อาจก่อให้เกิดความสับสนในการบังคับใช้และทำให้เกิดช่องโหว่ในการดำเนินโครงการ ความขัดแย้งระหว่างกฎหมาย การมีหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายอาจก่อให้เกิดความขัดแย้งในกระบวนการบังคับใช้และการตีความกฎหมายที่แตกต่างกัน

3. การขาดความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน การประสานงานไม่เพียงพอ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจไม่มีการสื่อสารและประสานงานกันอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดความล่าช้าในการเฝ้าระวังและบังคับใช้กฎหมาย ขาดเครือข่ายความร่วมมือ การขาดความร่วมมือระหว่างหน่วยงานท้องถิ่น หน่วยงานระดับชาติ และองค์กรเอกชน อาจทำให้การเฝ้าระวังไม่ครอบคลุมหรือขาดการสนับสนุนที่จำเป็น

4. ปัญหาด้านการสื่อสารและการเผยแพร่ข้อมูล ข้อมูลไม่เพียงพอ เกษตรกรและผู้เกี่ยวข้องอาจขาดข้อมูลหรือความรู้เกี่ยวกับกฎหมายด้านปศุสัตว์ ทำให้การปฏิบัติตามกฎหมายไม่เป็นไปอย่างสมบูรณ์ การสื่อสารที่ไม่ทั่วถึง การแจ้งเตือนหรือเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการเฝ้าระวังและมาตรการป้องกันอาจไม่ครอบคลุมทุกกลุ่มผู้เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะกลุ่มเกษตรกรในพื้นที่ห่างไกล

5. การต่อต้านหรือความไม่ร่วมมือจากชุมชน การต่อต้านจากเกษตรกรหรือผู้ประกอบการ บางกลุ่มอาจไม่ให้ความร่วมมือหรือมีการต่อต้านมาตรการเฝ้าระวัง เนื่องจากความเข้าใจผิดเกี่ยวกับกฎหมายหรือผลกระทบทางเศรษฐกิจที่อาจเกิดขึ้น ความกลัวหรือไม่มั่นใจในระบบกฎหมาย เกษตรกรบางรายอาจกังวลเกี่ยวกับการเฝ้าระวัง และกลัวผลกระทบจากการถูกตรวจสอบ ทำให้ไม่กล้ารายงานการกระทำผิด หรือหลีกเลี่ยงการร่วมมือกับเจ้าหน้าที่

6. ความยากลำบากในการเข้าถึงพื้นที่ การเข้าถึงพื้นที่ที่ยากลำบาก ฟาร์มปศุสัตว์หรือพื้นที่เลี้ยงสัตว์บางแห่งอาจตั้งอยู่ในพื้นที่ที่ห่างไกลหรือมีสภาพทางภูมิศาสตร์ที่ยากต่อการเข้าถึง ทำให้การเฝ้าระวังและบังคับใช้กฎหมายเป็นไปได้ยาก ข้อจำกัดด้านการขนส่งและโครงสร้างพื้นฐาน พื้นที่ที่ขาดโครงสร้างพื้นฐานที่ดี เช่น ถนนหรือระบบการสื่อสาร อาจทำให้การดำเนินงานเป็นไปได้ล่าช้าและไม่ต่อเนื่อง

7. การขาดการติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ การติดตามผลที่ไม่สม่ำเสมอ ขาดการติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ทำให้ไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าการเฝ้าระวังนั้นมีประสิทธิภาพหรือไม่ การประเมินผลที่ไม่เป็นมาตรฐาน การประเมินผลโครงการอาจขาดมาตรฐานที่ชัดเจนและไม่ครอบคลุม ทำให้ไม่สามารถปรับปรุงการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8. ความซับซ้อนในการใช้เทคโนโลยี ขาดความเชี่ยวชาญในการใช้เทคโนโลยี บุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องอาจขาดความรู้หรือทักษะในการใช้เทคโนโลยีสำหรับการเฝ้าระวังและติดตาม เช่น ระบบ GPS หรือการใช้โดรน การบำรุงรักษาและอัปเดตอุปกรณ์ การขาดการบำรุงรักษาและอัปเดตอุปกรณ์เทคโนโลยีที่ใช้ในการเฝ้าระวัง อาจทำให้เทคโนโลยีไม่พร้อมใช้งานเมื่อเกิดสถานการณ์จำเป็น

9. ปัญหาด้านความโปร่งใสและการทุจริต การทุจริตหรือการใช้ช่องโหว่ในระบบ ความไม่โปร่งใสในการบังคับใช้กฎหมายอาจเปิดโอกาสให้เกิดการทุจริตหรือการใช้ช่องโหว่ในกระบวนการเฝ้าระวังและการบังคับใช้ การขาดความไว้วางใจในกระบวนการยุติธรรม การขาดความไว้วางใจในกระบวนการยุติธรรมทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องไม่มั่นใจในการรายงานการกระทำผิดหรือร่วมมือในการเฝ้าระวัง

10. ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคม ผลกระทบทางเศรษฐกิจต่อเกษตรกร: มาตรการที่เข้มงวดอาจสร้างผลกระทบทางเศรษฐกิจต่อเกษตรกร โดยเฉพาะกลุ่มที่ขาดความพร้อม ทำให้เกิดการต่อต้านหรือความไม่พอใจในชุมชนความขัดแย้งทางสังคม ความขัดแย้งในชุมชนที่อาจเกิดขึ้นจากการเฝ้าระวังและการบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวด อาจส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างเกษตรกรและเจ้าหน้าที่

/ข้อเสนอแนะ/แนวทาง ในการป้องกัน/แก้ไข

ข้อเสนอแนะ/แนวทาง ในการป้องกัน/แก้ไข ข้อเสนอแนะและแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาโครงการเฝ้าระวังผู้กระทำความผิดกฎหมายด้านปศุสัตว์ จำเป็นต้องพิจารณาทั้งในระดับนโยบาย การบริหารจัดการ และการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้โครงการมีความยั่งยืนและบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

1. ปรับปรุงการจัดการและประสานงานระหว่างหน่วยงาน สร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน ส่งเสริมการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องกับปศุสัตว์ หน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย และหน่วยงานท้องถิ่น รวมถึงการใช้ระบบการติดต่อสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เพื่อลดความขัดแย้งและการทำงานซ้ำซ้อน สร้างคณะทำงานเฝ้าระวังที่มีความเชี่ยวชาญ จัดตั้งคณะทำงานที่มีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญด้านการสืบสวนสอบสวนและการเฝ้าระวังการกระทำความผิด โดยทำงานเป็นทีมร่วมกับหน่วยงานท้องถิ่นและชุมชน

2. พัฒนาบุคลากรและการฝึกอบรม ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่อย่างต่อเนื่อง จัดการฝึกอบรมให้กับบุคลากรในด้านการเฝ้าระวัง การสืบสวน และ การใช้เทคโนโลยี เพื่อให้เจ้าหน้าที่มีทักษะและความรู้ที่ทันสมัยในการปฏิบัติงาน พัฒนาโครงการแลกเปลี่ยนความรู้ ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างเจ้าหน้าที่และผู้เชี่ยวชาญจากหน่วยงานอื่น ๆ เพื่อยกระดับความสามารถในการบังคับใช้กฎหมาย

3. ปรับปรุงและพัฒนากฎหมาย ปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัยและชัดเจน ทำการตรวจสอบและแก้ไขกฎหมายด้านปศุสัตว์ให้มีความทันสมัยและครอบคลุมมากขึ้น โดยให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันและเทคโนโลยีใหม่ ๆ เพื่อลดช่องโหว่ในการบังคับใช้กฎหมาย สร้างมาตรการบังคับใช้กฎหมายที่โปร่งใสและยุติธรรม ปรับปรุงระบบการบังคับใช้กฎหมายให้โปร่งใสและยุติธรรม เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม และลดการทุจริต

4. การใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม นำเทคโนโลยีมาช่วยในการเฝ้าระวัง ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น ระบบติดตามปศุสัตว์ผ่าน GPS การใช้โดรนในการตรวจสอบพื้นที่ห่างไกล หรือการติดตั้งกล้องวงจรปิด เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเฝ้าระวังและติดตามการกระทำความผิด พัฒนาแอปพลิเคชันสำหรับรายงานการกระทำความผิด ส่งเสริมการใช้แอปพลิเคชัน หรือระบบออนไลน์สำหรับให้เกษตรกรและประชาชนรายงานการกระทำความผิดได้สะดวกและรวดเร็ว รวมถึงการแจ้งเตือนภัยหรือข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

5. การสร้างความรู้และการมีส่วนร่วมของชุมชน ส่งเสริมการให้ความรู้แก่เกษตรกรและชุมชน จัดทำโครงการอบรมหรือให้ความรู้แก่เกษตรกรเกี่ยวกับกฎหมายปศุสัตว์และผลกระทบของการกระทำความผิด เพื่อสร้างความเข้าใจและลดการละเมิดกฎหมาย ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน ส่งเสริมให้ชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีบทบาทในการเฝ้าระวัง เช่น การจัดตั้งอาสาสมัครชุมชนเพื่อช่วยตรวจสอบและรายงานการกระทำความผิด รวมถึงการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างชุมชนและเจ้าหน้าที่รัฐ

6. เพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารและข้อมูล พัฒนาระบบการสื่อสารภายในและระหว่างหน่วยงาน สร้างระบบการสื่อสารที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเฝ้าระวังและบังคับใช้กฎหมาย สร้างฐานข้อมูลกลาง จัดตั้งระบบฐานข้อมูลที่รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปศุสัตว์ การกระทำความผิด และการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถใช้อินโฟรเมชันร่วมกันในการวางแผนและติดตามผล

7. การจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรอย่างเพียงพอ เพิ่มงบประมาณสำหรับโครงการเฝ้าระวัง จัดสรรงบประมาณที่เพียงพอสำหรับการดำเนินโครงการในทุกๆระดับ ตั้งแต่การจัดซื้ออุปกรณ์ การฝึกอบรมบุคลากร ไปจนถึงการบำรุงรักษาและปรับปรุงเทคโนโลยีที่ใช้ ใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ บริหารจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เช่น การใช้เทคโนโลยีในการเฝ้าระวังในพื้นที่ที่เข้าถึงได้ยาก หรือการส่งเสริมให้บุคลากรมีทักษะหลายด้าน เพื่อลดการพึ่งพิงทรัพยากรเพิ่มเติม

8. การติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง สร้างระบบติดตามผลการดำเนินโครงการ จัดทำระบบติดตามผล ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อประเมินผลความสำเร็จของโครงการและการบังคับใช้กฎหมายอย่างสม่ำเสมอ ปรับปรุงแผนงานตามผลการประเมิน ใช้ผลการประเมินมาปรับปรุงแผนงานและมาตรการในการเฝ้าระวังอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้โครงการสามารถตอบสนองต่อปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างทันท่วงที

/9. สร้างระบบการตรวจสอบและ

9. **สร้างระบบการตรวจสอบและความโปร่งใส** สร้างกระบวนการตรวจสอบที่โปร่งใส สร้างระบบตรวจสอบที่โปร่งใสสำหรับการดำเนินโครงการและการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อป้องกันการทุจริตและการละเมิดอำนาจ ส่งเสริมความรับผิดชอบในทุกระดับ กำหนดให้บุคลากรในทุกระดับมีความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานของตนเอง และส่งเสริมให้เกิดการรายงานปัญหาหรือการทุจริตผ่านช่องทางที่ปลอดภัยและมีความเป็นธรรม

การดำเนินการตามข้อเสนอแนะเหล่านี้จะช่วยแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินโครงการใฝ่ระวัง ผู้กระทำความผิดกฎหมายด้านปศุสัตว์ และทำให้โครงการมีความยั่งยืนและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

โครงการใฝ่ระวังและป้องกันโรคระบาดสัตว์ในพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี ปี 2567 ภายใต้ DLD-C ในพื้นที่สิงห์บุรี รอบที่ 2/2567

ที่	กิจกรรม	ค่าเป้าหมาย รอบที่ 2/2567	ผลการ ดำเนินงาน	ระยะเวลา ดำเนินงาน	ผู้รับผิดชอบ
1	การติดตามและใฝ่ระวังเชิงรุกและพ่นยาฆ่าเชื้อโรค ในพื้นที่เสี่ยง ในพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี -ใฝ่ระวังเชิงรุก	4,150 แห่ง	10,569 แห่ง 108 ครั้ง	เม.ย.-ก.ย.2567	สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ
2	การสร้างภูมิคุ้มกันโรคระบาดใน โค กระบือ แพะ แกะ และสัตว์ปีก -โค กระบือ แพะ แกะ (FMD) -สัตว์ปีก (ND+IB)	5,000 ตัว 150,000 ตัว	8,363 ตัว 155,600 ตัว	เม.ย.-ก.ย.2567	สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ
3	การควบคุมการเคลื่อนย้ายและการประเมินความเสี่ยงสัตว์เข้าโรงฆ่า	5 ครั้ง	10 ครั้ง	เม.ย.-ก.ย.2567	สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ
4	การยกระดับระบบการเลี้ยงเพื่อป้องกันโรคระบาดสัตว์	10 ฟาร์ม	12 ฟาร์ม	เม.ย.-ก.ย.2567	สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ
5	การประชาสัมพันธ์สร้างการรับรู้แนวทางการป้องกันโรคระบาดสัตว์ในพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี	25 ครั้ง	82 ครั้ง	เม.ย.-ก.ย.2567	สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ

ปัจจัยแห่งความสำเร็จ: ปัจจัยแห่งความสำเร็จในการดำเนินโครงการใฝ่ระวังและป้องกันโรคระบาดในสัตว์ประกอบด้วยหลายองค์ประกอบที่ต้องทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านการบริหารจัดการ การสนับสนุนทางเทคโนโลยีและทรัพยากร และความร่วมมือจากชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1. **การวางแผนและการจัดการที่มีประสิทธิภาพ** การวางแผนล่วงหน้า การจัดทำแผนปฏิบัติการที่ครอบคลุมและยืดหยุ่น ซึ่งรวมถึงแผนใฝ่ระวัง การป้องกัน และการตอบสนองต่อเหตุการณ์ฉุกเฉิน ทำให้สามารถจัดการกับโรคระบาดได้ทันที่ การจัดการทรัพยากรที่เพียงพอ การจัดสรรทรัพยากรทั้งในด้านบุคลากร งบประมาณ และอุปกรณ์ เพื่อรองรับการดำเนินงาน รวมถึงการจัดหาอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการตรวจสอบและควบคุมโรคอย่างมีประสิทธิภาพ

/2. การมีบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ

2. การมีบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ การฝึกอบรมบุคลากร การมีเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญด้านการเฝ้าระวังโรคระบาด รวมถึงการฝึกอบรมอย่างสม่ำเสมอ ทำให้บุคลากรมีทักษะในการเฝ้าระวัง การตรวจสอบ และการควบคุมโรค ที่งานที่หลากหลาย การจัดตั้งทีมที่มีบุคลากรผู้ตรวจสอบสุขภาพสัตว์ เพื่อช่วยในการระบุและวิเคราะห์โรคอย่างแม่นยำ

3. การใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย การใช้เทคโนโลยีในการเฝ้าระวังโรค การนำระบบติดตามและเฝ้าระวังโรคแบบเรียลไทม์มาใช้ เช่น ระบบตรวจสอบผ่านดาวเทียมหรือ GPS เพื่อรวบรวมข้อมูลการระบาดและเคลื่อนย้ายของสัตว์ ฐานข้อมูลและระบบวิเคราะห์ข้อมูล การใช้ระบบฐานข้อมูลที่เก็บข้อมูลเกี่ยวกับสุขภาพสัตว์ การตรวจสอบ และการเคลื่อนย้ายของสัตว์ ทำให้สามารถวิเคราะห์และตรวจสอบการระบาดได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

4. การตรวจสอบและเฝ้าระวังที่ครอบคลุม การเฝ้าระวังเชิงรุก การดำเนินการตรวจสอบสุขภาพสัตว์อย่างต่อเนื่อง ทั้งในระดับฟาร์มและการเคลื่อนย้ายสัตว์ เพื่อตรวจสอบและระบุโรคได้ตั้งแต่วัยแรก การเก็บข้อมูลที่ครบถ้วน การจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสุขภาพสัตว์และประวัติการระบาดของโรคอย่างละเอียด ซึ่งช่วยในการติดตามโรคและการวางแผนป้องกันในอนาคต

5. ความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน การประสานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ความร่วมมือที่เข้มแข็งระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ เช่น กรมปศุสัตว์ กรมการค้าภายใน และกระทรวงสาธารณสุข ช่วยให้การดำเนินโครงการเป็นไปอย่างราบรื่นและครอบคลุมทุกด้าน

6. การมีส่วนร่วมของชุมชน การสร้างความตระหนักรู้ในชุมชน การให้ความรู้แก่เกษตรกรและผู้เลี้ยงสัตว์เกี่ยวกับโรคระบาดและวิธีป้องกัน ทำให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีความตื่นตัวและสามารถเฝ้าระวังโรคได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างเครือข่ายการรายงานโรค สร้างระบบการรายงานโรคที่ชุมชนสามารถแจ้งเตือนได้รวดเร็ว เพื่อให้เจ้าหน้าที่สามารถเข้าตรวจสอบและดำเนินการได้ทันเวลา

7. การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การสื่อสารข้อมูลอย่างชัดเจนและรวดเร็ว การจัดตั้งระบบการสื่อสารระหว่างเจ้าหน้าที่และเกษตรกร เพื่อแจ้งเตือนภัยโรคระบาดและมาตรการป้องกันอย่างรวดเร็วและทั่วถึง การประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง การประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสถานการณ์โรคระบาด มาตรการป้องกัน และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น ช่วยให้ชุมชนตื่นตัวและปฏิบัติตามมาตรการอย่างเคร่งครัด

8. การประเมินและปรับปรุงโครงการ การประเมินผลโครงการอย่างสม่ำเสมอ การประเมินผลความสำเร็จของโครงการเป็นระยะ ช่วยให้สามารถปรับปรุงกระบวนการเฝ้าระวังและควบคุมโรคได้อย่างต่อเนื่อง การนำข้อเสนอแนะมาปรับใช้ รับฟังความคิดเห็นจากเกษตรกรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และนำข้อมูลเหล่านั้นมาปรับปรุงมาตรการและกระบวนการทำงานเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันโรค

9. การจัดการความเสี่ยง การประเมินความเสี่ยงโรคระบาดในพื้นที่ การวิเคราะห์ความเสี่ยงของการเกิดโรคระบาดในแต่ละพื้นที่ และการเตรียมแผนป้องกันที่เหมาะสมตามปัจจัยเสี่ยง เช่น สภาพอากาศและการเคลื่อนย้ายของสัตว์ การเตรียมรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉิน การจัดตั้งทีมงานฉุกเฉินที่พร้อมตอบสนองต่อการระบาดของโรคโดยทันที พร้อมด้วยทรัพยากรและอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการควบคุมโรค

10. การสนับสนุนทางนโยบายและกฎหมาย นโยบายที่สนับสนุนการควบคุมโรค การมีนโยบายที่เข้มงวดและชัดเจนในการป้องกันและควบคุมโรคระบาดสัตว์ เช่น การจำกัดการเคลื่อนย้ายสัตว์หรือการบังคับใช้มาตรการกักกัน การบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อผู้กระทำผิดกฎระเบียบ เช่น การเคลื่อนย้ายสัตว์โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรการควบคุมโรค ช่วยลดการแพร่กระจายของโรค

/การบูรณาการปัจจัยเหล่านี้เข้าด้วยกันจะช่วย

การบูรณาการปัจจัยเหล่านี้เข้าด้วยกันจะช่วยเพิ่มโอกาสในการประสบความสำเร็จของโครงการเฝ้าระวัง และป้องกันโรคระบาดสัตว์ และช่วยลดความเสี่ยงในการเกิดการแพร่ระบาดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น ปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินโครงการเฝ้าระวังและป้องกันโรคระบาดสัตว์อาจมีหลายด้าน ซึ่งแต่ละด้านมีความท้าทายที่อาจส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของโครงการ

1. ปัญหาด้านทรัพยากร การขาดแคลนงบประมาณ งบประมาณที่จำกัดทำให้ไม่สามารถจัดหาทรัพยากรที่จำเป็น เช่น อุปกรณ์ทางการแพทย์สำหรับตรวจโรค หรืออุปกรณ์การเฝ้าระวังอย่างครบถ้วน รวมถึงการขาดทุนในการฝึกอบรมบุคลากร การขาดแคลนบุคลากร ขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในการตรวจสอบและเฝ้าระวังโรค โดยเฉพาะในพื้นที่ห่างไกล ทำให้การดำเนินโครงการมีข้อจำกัด

2. ปัญหาด้านการประสานงาน การประสานงานระหว่างหน่วยงานที่ไม่ชัดเจน การขาดความร่วมมือหรือการประสานงานที่ไม่ดีระหว่างหน่วยงานรัฐ หน่วยงานท้องถิ่น และองค์กรเอกชน ทำให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินงาน และการแก้ไขปัญหาไม่ทันเวลาที่ ความซ้ำซ้อนในหน้าที่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจมีการทำงานซ้ำซ้อน ทำให้เกิดการใช้ทรัพยากรที่ไม่จำเป็น และการดำเนินงานที่ไม่สอดคล้องกัน

3. ปัญหาด้านการใช้เทคโนโลยี การขาดเทคโนโลยีที่เหมาะสม พื้นที่ห่างไกลอาจไม่สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีการเฝ้าระวังที่ทันสมัยได้ เช่น การใช้ GPS หรือระบบฐานข้อมูลออนไลน์ในการติดตามโรค ขาดการฝึกอบรมในการใช้เทคโนโลยี บุคลากรในหลายพื้นที่อาจขาดทักษะหรือความรู้ในการใช้เทคโนโลยีที่จำเป็น ทำให้การเก็บข้อมูลและการรายงานโรคไม่แม่นยำหรือมีความล่าช้า

4. ปัญหาด้านการเก็บข้อมูลและการสื่อสาร การเก็บข้อมูลที่ไม่ครบถ้วนและไม่ทันสมัย ข้อมูลเกี่ยวกับโรคระบาดและสถานการณ์สุขภาพของสัตว์อาจไม่สมบูรณ์หรือไม่ทันสมัย ทำให้การวิเคราะห์และวางแผนป้องกันโรคไม่แม่นยำ การสื่อสารที่ไม่ทั่วถึง การแจ้งเตือนหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรคระบาดอาจไม่ทั่วถึง โดยเฉพาะในพื้นที่ห่างไกล ทำให้เกษตรกรหรือผู้เลี้ยงสัตว์ไม่ได้รับข้อมูลที่จำเป็นในการป้องกันและควบคุมโรค

5. ปัญหาด้านการบังคับใช้กฎหมายและนโยบาย การบังคับใช้กฎหมายที่ไม่เข้มงวด การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเฝ้าระวังและควบคุมโรคอาจไม่มีความเข้มงวดเพียงพอ ทำให้มีการฝ่าฝืนกฎระเบียบ เช่น การเคลื่อนย้ายสัตว์โดยไม่ผ่านการตรวจสอบ นโยบายที่ไม่ชัดเจน นโยบายในการจัดการโรคระบาดอาจไม่ครอบคลุมหรือไม่ชัดเจน ทำให้เกิดความสับสนในการปฏิบัติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการจัดการกับสถานการณ์ไม่เป็นระบบ

6. ปัญหาด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ความตระหนักรู้ในชุมชนต่ำ เกษตรกรหรือผู้เลี้ยงสัตว์บางกลุ่มอาจขาดความเข้าใจหรือความตระหนักถึงความสำคัญของการป้องกันและควบคุมโรค ทำให้ไม่ปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนด การมีส่วนร่วมของชุมชนที่จำกัด ชุมชนอาจไม่มีส่วนร่วมในการเฝ้าระวังหรือรายงานโรค ทำให้การตรวจสอบและควบคุมโรคในพื้นที่ทำได้ยากลำบาก

7. ปัญหาด้านความเชื่อมโยงระหว่างประเทศ การควบคุมการแพร่ระบาดข้ามพรมแดน การเคลื่อนย้ายสัตว์ข้ามพรมแดนโดยไม่ผ่านการตรวจสอบทำให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งยากต่อการควบคุม ขาดความร่วมมือระหว่างประเทศ การขาดความร่วมมือระหว่างประเทศในภูมิภาคในการเฝ้าระวังโรค ทำให้การแลกเปลี่ยนข้อมูลและการตรวจสอบโรคระบาดที่แพร่เข้ามายากขึ้น

8. ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบของการระบาดของโรค บางโรคที่เคยไม่แพร่ระบาด

ในบางพื้นที่อาจเริ่มเกิดขึ้น

ในบางพื้นที่อาจเริ่มเกิดขึ้น ทำให้การวางแผนป้องกันโรคทำได้ยาก สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการระบาด สภาพแวดล้อมที่ไม่ถูกสุขลักษณะในพื้นที่ฟาร์มหรือการขาดมาตรฐานสุขอนามัยที่ดี อาจทำให้โรคระบาดแพร่กระจาย ได้ง่ายขึ้น

9. ปัญหาด้านความเร่งด่วนของสถานการณ์ การตอบสนองที่ล่าช้า เมื่อเกิดการระบาดของโรค การตอบสนองที่ล่าช้าไม่เพียงทำให้การควบคุมโรคทำได้ยากขึ้น แต่ยังทำให้โรคแพร่กระจายไปยังพื้นที่อื่น ๆ อย่างรวดเร็ว ขาดแผนฉุกเฉินที่ชัดเจน การไม่มีแผนฉุกเฉินที่เตรียมไว้ล่วงหน้าทำให้ไม่สามารถจัดการกับการระบาดได้อย่างเป็นระบบเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้น การเข้าใจและเตรียมการเผชิญหน้ากับปัญหาและอุปสรรคเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพในการเฝ้าระวังและป้องกันโรคระบาดสัตว์

ข้อเสนอแนะ/แนวทาง ในการป้องกัน/แก้ไข เพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการทำโครงการเฝ้าระวังและป้องกันโรคระบาดสัตว์ มีข้อเสนอแนะและแนวทางดังนี้

1. การจัดสรรทรัพยากรและงบประมาณให้เพียงพอ เพิ่มการจัดสรรงบประมาณ ควรจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้กับโครงการ เพื่อให้สามารถจัดหาทรัพยากรที่จำเป็น เช่น อุปกรณ์การตรวจโรค การเฝ้าระวัง และการฝึกอบรมบุคลากรได้อย่างเพียงพอ การร่วมมือกับภาคเอกชน ควรมีการประสานงานกับภาคเอกชนหรือองค์กรระหว่างประเทศในการสนับสนุนทรัพยากร เช่น อุปกรณ์ทางเทคนิคและเทคโนโลยีการเฝ้าระวังโรค

2. การพัฒนาบุคลากรและการฝึกอบรม จัดการฝึกอบรมที่ต่อเนื่อง ควรมีการจัดฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และบุคลากรอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในเรื่องการเฝ้าระวัง การใช้เทคโนโลยี และการป้องกันโรคระบาด เพื่อให้บุคลากรมีทักษะและความเชี่ยวชาญในการจัดการโรคระบาดสัตว์ สนับสนุนการศึกษาวิจัย ควรส่งเสริมการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับโรคระบาดสัตว์ในระดับประเทศ เพื่อเพิ่มความรู้และแนวทางในการจัดการโรคที่เหมาะสม

3. การเพิ่มประสิทธิภาพการประสานงานระหว่างหน่วยงาน สร้างกลไกประสานงานที่ชัดเจน จัดตั้งคณะกรรมการหรือกลไกการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงสาธารณสุข และกรมปศุสัตว์ เพื่อให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ปรับปรุงการสื่อสารระหว่างหน่วยงาน ใช้ระบบการสื่อสารที่รวดเร็วและแม่นยำในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการระบาดของโรคระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

4. การใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย นำเทคโนโลยีการติดตามและเฝ้าระวังมาใช้ ควรใช้เทคโนโลยี เช่น ระบบ GPS และฐานข้อมูลออนไลน์ในการติดตามการเคลื่อนย้ายสัตว์ และการเฝ้าระวังโรคแบบเรียลไทม์ เพื่อเพิ่มความแม่นยำและลดเวลาในการตรวจสอบ สร้างระบบฐานข้อมูลที่ครอบคลุม จัดตั้งระบบฐานข้อมูลที่เก็บข้อมูลเกี่ยวกับสุขภาพสัตว์ ประวัติการระบาด และการเคลื่อนย้ายสัตว์ให้ครบถ้วน เพื่อการวิเคราะห์และวางแผนที่มีประสิทธิภาพ

5. การเสริมสร้างความร่วมมือระดับชุมชน สร้างเครือข่ายเฝ้าระวังโรคระดับท้องถิ่น ให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวังและรายงานโรค โดยสนับสนุนให้เกษตรกรหรือผู้เลี้ยงสัตว์เข้ามามีบทบาทในการรายงานโรคที่พบในพื้นที่ เพื่อให้เจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบได้รวดเร็ว เพิ่มความรู้และความตระหนักแก่เกษตรกร จัดทำโครงการฝึกอบรมและประชาสัมพันธ์ข้อมูลเกี่ยวกับโรคระบาด และวิธีการป้องกันให้กับเกษตรกรและชุมชน เพื่อเพิ่มความตระหนักรู้และให้ความร่วมมือในมาตรการป้องกันโรค

6. การปรับปรุงนโยบายและกฎหมาย เสริมสร้างกฎหมายให้มีความเข้มงวด ปรับปรุงและบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการระบาดของโรคให้เข้มงวดยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการเคลื่อนย้ายสัตว์และการเฝ้าระวังโรค ส่งเสริมการบังคับใช้มาตรการกักกันสัตว์ ควรมีมาตรการควบคุมการกักกันสัตว์ที่มีประสิทธิภาพ โดยให้ความสำคัญกับการ

/ตรวจสอบและเฝ้าระวังการเคลื่อนย้าย

ตรวจสอบและเฝ้าระวังการเคลื่อนย้ายสัตว์ที่อาจมีความเสี่ยงในการแพร่กระจายโรค

7. การเตรียมแผนฉุกเฉินและการตอบสนองที่รวดเร็ว จัดทำแผนฉุกเฉินเผชิญกับโรคระบาด ควรมีการจัดทำแผนฉุกเฉินที่ครอบคลุมและพร้อมปฏิบัติเมื่อเกิดการระบาดของโรค โดยกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจน จัดตั้งทีมเฝ้าระวังและควบคุมโรคฉุกเฉิน สร้างทีมงานเฉพาะกิจที่สามารถตอบสนองต่อการระบาดได้ทันที พร้อมด้วยทรัพยากรและอุปกรณ์ที่จำเป็น

8. การสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ สร้างเครือข่ายเฝ้าระวังระดับภูมิภาค จัดตั้งความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการระบาดของโรค และสร้างมาตรการควบคุมการเคลื่อนย้ายสัตว์ข้ามพรมแดนอย่างมีประสิทธิภาพ

9. การสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ใช้สื่อและช่องทางการสื่อสารที่หลากหลาย ควรใช้สื่อที่หลากหลาย เช่น โทรทัศน์ วิทยุ โซเชียลมีเดีย และการส่งข้อความ เพื่อกระจายข้อมูลเกี่ยวกับโรคระบาดและมาตรการป้องกันไปยังชุมชนอย่างทั่วถึง จัดทำระบบแจ้งเตือนโรคระบาด จัดตั้งระบบการแจ้งเตือนโรคระบาดแบบเรียลไทม์ที่เกษตรกรและเจ้าหน้าที่สามารถใช้เพื่อตรวจสอบสถานการณ์ได้ทันที

10. การประเมินผลและการปรับปรุงโครงการ ประเมินผลการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอ ควรมีการประเมินผลการดำเนินโครงการเฝ้าระวังและป้องกันโรคระบาดสัตว์เป็นระยะ เพื่อวัดประสิทธิภาพและหาจุดที่ควรปรับปรุง รับฟังข้อเสนอแนะจากชุมชนและหน่วยงาน รับฟังข้อเสนอแนะจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เช่น เกษตรกรและชุมชน รวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาและปรับปรุงโครงการให้ตรงกับความต้องการและสถานการณ์

โครงการส่งเสริมการปลูกพืชอาหารสัตว์เพื่อลดต้นทุน ปี 2567 ภายใต้ DLD-C ในพื้นที่สิงห์บุรี รอบที่ 2/2567

ที่	กิจกรรม	ค่าเป้าหมาย รอบที่ 2/2567	ผลการ ดำเนินงาน	ระยะเวลา ดำเนินงาน	ผู้รับผิดชอบ
1	ส่งเสริมการปลูกพืชอาหารสัตว์ปลอดภัยและสามารถลดต้นทุนในการเลี้ยงสัตว์/ถ่ายทอดเทคโนโลยีพืชอาหารสัตว์	25 ราย	26 ราย	เม.ย.-ก.ย.2567	-สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ -ศูนย์วิจัยและพัฒนาอาหารสัตว์ชัยนาท
2	สำรวจพื้นที่ การปลูกพืชอาหารสัตว์ เพื่อต่อยอดและขยายผลเพื่อความมั่นคงทางอาหารสัตว์	50 ครั้ง	50 ครั้ง	เม.ย.-ก.ย.2567	สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ -ศูนย์วิจัยและพัฒนาอาหารสัตว์ชัยนาท
3	ประชาสัมพันธ์สร้างการรับรู้การปลูกพืชอาหารสัตว์	25 ครั้ง	30 ครั้ง	เม.ย.-ก.ย.2567	สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ -ศูนย์วิจัยและพัฒนาอาหารสัตว์ชัยนาท

ปัจจัยแห่งความสำเร็จ ปัจจัยแห่งความสำเร็จในการจัดทำโครงการส่งเสริมการปลูกพืชอาหารสัตว์เพื่อลดต้นทุนสามารถพิจารณาได้จากหลายด้าน

1. การสนับสนุนจากภาครัฐและนโยบายที่ชัดเจน นโยบายส่งเสริมจากภาครัฐ ความสำเร็จของโครงการขึ้นอยู่กับ

/การสนับสนุนจากภาครัฐ เช่น

การสนับสนุนจากภาครัฐ เช่น การให้เงินทุนสนับสนุน การให้คำแนะนำ และการส่งเสริมการวิจัยพืชอาหารสัตว์ที่เหมาะสมกับพื้นที่ มาตรการจูงใจทางการเงิน มีการจัดสรรเงินช่วยเหลือหรือสิทธิพิเศษทางภาษีสำหรับเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการ ช่วยเพิ่มความสนใจและการมีส่วนร่วม

2. การมีส่วนร่วมของเกษตรกร การให้ความรู้และฝึกอบรมเกษตรกร การจัดฝึกอบรมเกี่ยวกับเทคนิคการปลูกพืชอาหารสัตว์ การจัดการดินและน้ำ และวิธีการดูแลพืชอย่างเหมาะสมเป็นปัจจัยสำคัญในการเพิ่มผลผลิต การสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับประโยชน์ ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการลดต้นทุนจากการปลูกพืชอาหารสัตว์ แทนการซื้ออาหารสัตว์ ทำให้เกษตรกรตระหนักถึงความสำคัญของการทำเกษตรแบบพึ่งตนเอง

3. การเลือกพืชอาหารสัตว์ที่เหมาะสม เลือกพืชที่เหมาะสมกับสภาพดินและสภาพอากาศ การเลือกพืชอาหารสัตว์ที่เติบโตได้ดีในสภาพภูมิอากาศและดินในพื้นที่จะช่วยให้การผลิตพืชมีประสิทธิภาพและลดความเสี่ยงจากการขาดแคลนผลผลิต พืชที่มีคุณค่าทางโภชนาการสูงและให้ผลผลิตมาก ควรเลือกพืชที่มีคุณค่าทางอาหารสัตว์สูง เช่น หญ้าเนเปียร์ หญ้าขน หรือถั่วสัตว์ต่าง ๆ เพื่อให้สัตว์ได้รับสารอาหารที่เพียงพอและมีประสิทธิภาพในการเจริญเติบโต

4. การจัดการทรัพยากรที่ดี การจัดการน้ำ การจัดหาแหล่งน้ำหรือระบบชลประทานที่มีประสิทธิภาพ ช่วยให้การเพาะปลูกพืชอาหารสัตว์สามารถทำได้อย่างต่อเนื่องตลอดปี โดยเฉพาะในพื้นที่ที่ขาดแคลนน้ำ การใช้ปุ๋ยและการปรับปรุงดิน การใช้ปุ๋ยที่เหมาะสม และการบำรุงดินให้มีคุณภาพสูง จะช่วยให้ผลผลิตของพืชอาหารสัตว์ดีขึ้น ลดการใช้ทรัพยากรที่ไม่จำเป็น

5. การสนับสนุนด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ใช้เทคโนโลยีในการปลูกและการจัดการผลผลิต เทคโนโลยี เช่น ระบบชลประทานแบบหยด หรือการใช้โดรนในการตรวจสอบพืช จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการฟาร์ม นวัตกรรมในการเก็บเกี่ยวและจัดเก็บพืช มีเทคโนโลยีที่ช่วยในการเก็บเกี่ยวพืชอาหารสัตว์ เช่น เครื่องตัดหญ้า หรือเครื่องจักรในการเก็บรักษาพืชในรูปแบบอาหารสำรอง เช่น หญ้าหมัก ช่วยลดการเสียหายของผลผลิต

6. ตลาดรองรับและการสนับสนุนทางการตลาด สร้างเครือข่ายการตลาด: สร้างระบบการตลาดที่ชัดเจนระหว่างเกษตรกรและผู้เลี้ยงสัตว์ เพื่อให้เกษตรกรมั่นใจได้ว่าผลผลิตพืชอาหารสัตว์ของตนจะมีตลาดรองรับ ส่งเสริมการจัดตั้งสหกรณ์หรือกลุ่มผู้ผลิต การสร้างสหกรณ์หรือกลุ่มเกษตรกรที่ร่วมมือกันในการจัดการและจำหน่ายพืชอาหารสัตว์ จะช่วยเสริมความเข้มแข็งและลดต้นทุนการผลิตและการขนส่ง

7. การส่งเสริมเกษตรแบบยั่งยืน การหมุนเวียนพืชและการอนุรักษ์ดิน การใช้ระบบเกษตรหมุนเวียนและการบำรุงรักษาดินที่เหมาะสม เช่น การปลูกพืชหมุนเวียนหรือการปลูกพืชคลุมดิน ช่วยให้ดินมีความอุดมสมบูรณ์และลดการเสื่อมสภาพของดินในระยะยาว ส่งเสริมเกษตรอินทรีย์ การปลูกพืชอาหารสัตว์แบบอินทรีย์ช่วยลดการใช้สารเคมี ลดต้นทุน และส่งเสริมความยั่งยืนในการเกษตร

8. การติดตามและประเมินผลโครงการอย่างต่อเนื่อง การติดตามและประเมินผลการดำเนินงาน ควรมีระบบการประเมินผลความสำเร็จของโครงการอย่างต่อเนื่อง เพื่อปรับปรุงกระบวนการที่ยังมีปัญหา และให้ข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาโครงการในระยะยาว การมีส่วนร่วมของเกษตรกรในการปรับปรุงโครงการ การรับฟังความคิดเห็นจากเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการจะช่วยให้สามารถปรับปรุงแนวทางในการส่งเสริมการปลูกพืชอาหารสัตว์ได้ตรงตามความต้องการจริง ปัจจัยเหล่านี้จะช่วยให้โครงการส่งเสริมการปลูกพืชอาหารสัตว์เพื่อลดต้นทุนมีโอกาสประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน และช่วยให้เกษตรกรสามารถลดต้นทุนการเลี้ยงสัตว์ได้อย่างมีประสิทธิภาพในระยะยาว

/ปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น

ปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น การจัดทำโครงการส่งเสริมการปลูกพืชอาหารสัตว์เพื่อลดต้นทุน อาจประสบปัญหาและอุปสรรคหลายประการ

1. ข้อจำกัดด้านงบประมาณและทรัพยากร งบประมาณไม่เพียงพอ อาจเกิดปัญหางบประมาณที่ได้รับไม่เพียงพอสำหรับการจัดทำโครงการ รวมถึงการจัดหาอุปกรณ์ เทคโนโลยี และการสนับสนุนที่จำเป็น การขาดแคลนทรัพยากรการผลิต: เช่น ที่ดินสำหรับการปลูกพืชอาหารสัตว์ หรือแหล่งน้ำที่ไม่เพียงพอในบางพื้นที่ ทำให้ไม่สามารถปลูกพืชได้ในปริมาณที่เพียงพอต่อความต้องการ

2. ความรู้และทักษะของเกษตรกร การขาดความรู้ทางเทคนิค เกษตรกรอาจขาดความรู้และทักษะในการปลูกพืชอาหารสัตว์อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การเลือกพืชที่เหมาะสม การจัดการดินและน้ำ และการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ความไม่คุ้นเคยกับพืชอาหารสัตว์ชนิดใหม่ บางครั้งเกษตรกรอาจไม่คุ้นเคยกับการปลูกพืชอาหารสัตว์ชนิดใหม่ ซึ่งอาจทำให้ผลผลิตไม่เป็นไปตามเป้าหมาย

3. ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมและธรรมชาติ การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ สภาพอากาศที่แปรปรวนหรือเกิดภัยธรรมชาติ เช่น ภัยแล้ง น้ำท่วม หรือพายุ สามารถทำลายผลผลิตพืชอาหารสัตว์และสร้างความเสียหายอย่างมากปัญหาดินไม่เหมาะสม สภาพดินที่ขาดความอุดมสมบูรณ์หรือมีสารเคมีตกค้างสูง อาจทำให้พืชเติบโตได้ยากและลดคุณภาพของพืชอาหารสัตว์

4. ปัญหาด้านการตลาดและการจัดจำหน่าย ขาดแคลนตลาดรองรับ หากไม่มีการสร้างเครือข่ายการตลาดที่มั่นคง เกษตรกรอาจพบปัญหาในการจัดจำหน่ายผลผลิต หรือไม่สามารถหาตลาดสำหรับพืชอาหารสัตว์ที่ปลูกได้อย่างต่อเนื่อง ราคาอาหารสัตว์ในตลาดต่ำ การแข่งขันด้านราคาของอาหารสัตว์ในตลาดที่ต่ำ อาจทำให้การปลูกพืชอาหารสัตว์ไม่คุ้มค่าต่อการลงทุนสำหรับเกษตรกร

5. ปัญหาด้านเทคโนโลยีและการเข้าถึง ขาดการเข้าถึงเทคโนโลยี เกษตรกรในบางพื้นที่อาจไม่มีการเข้าถึงเทคโนโลยีที่ทันสมัย หรือขาดความรู้ในการใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปลูกพืชอาหารสัตว์ การใช้เทคโนโลยีที่ไม่เหมาะสม เทคโนโลยีบางอย่างอาจไม่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น หรือไม่สอดคล้องกับขนาดการผลิตและวิถีชีวิตของเกษตรกร

6. การขาดการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การขาดการประสานงานระหว่างหน่วยงาน การขาดการสนับสนุนที่ต่อเนื่องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาจทำให้โครงการไม่ได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม และไม่สามารถดำเนินการได้ตามเป้าหมาย การให้คำแนะนำและความช่วยเหลือที่ไม่เพียงพอ การขาดผู้เชี่ยวชาญหรือเจ้าหน้าที่ในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการปลูกพืชอาหารสัตว์ อาจทำให้เกษตรกรไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม

7. ความไม่พร้อมของชุมชนและการมีส่วนร่วม การขาดแรงจูงใจในการเข้าร่วมโครงการ หากเกษตรกรรู้สึกว่าการเข้าร่วมโครงการไม่คุ้มค่าหรือไม่มีความสนใจเพียงพอ เช่น ขาดการสนับสนุนด้านการเงินหรือการตลาด พวกเขาอาจไม่สนใจเข้าร่วมโครงการ การต่อต้านจากชุมชนหรือเกษตรกร เกษตรกรบางกลุ่มอาจต่อต้านหรือไม่เห็นด้วยกับการเปลี่ยนแปลงในการปลูกพืชใหม่ ๆ ซึ่งอาจทำให้เกิดความขัดแย้งในชุมชน

8. ปัญหาด้านการจัดการและการวางแผน การวางแผนที่ไม่ครอบคลุม การวางแผนโครงการที่ไม่ครอบคลุมทุกด้าน เช่น ขาดการประเมินความต้องการของเกษตรกรในแต่ละพื้นที่ หรือขาดการศึกษาความเสี่ยงจากสภาพแวดล้อม อาจทำให้โครงการไม่ประสบความสำเร็จ การติดตามผลที่ไม่ต่อเนื่อง การขาดระบบการติดตามผลและประเมินความสำเร็จของโครงการอย่างต่อเนื่อง

โครงการอย่างต่อเนื่อง อาจทำให้ไม่สามารถปรับปรุงกระบวนการให้เหมาะสมได้ทันเวลา

ข้อเสนอแนะ/แนวทาง ในการป้องกัน/แก้ไข การแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการจัดทำโครงการส่งเสริม

การปลูกพืชอาหารสัตว์เพื่อลดต้นทุน ควรเน้นที่การพัฒนาอย่างเป็นระบบและครอบคลุมทุกด้าน โดยข้อเสนอแนะและ

แนวทาง: **1. การจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรอย่างเหมาะสม** เพิ่มการสนับสนุนงบประมาณ รัฐควรเพิ่มการสนับสนุนทางการเงินสำหรับการดำเนินโครงการ เช่น ให้เงินทุนสำหรับการจัดซื้อเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่จำเป็นในการปลูกพืชอาหารสัตว์ รวมถึงสนับสนุนการฝึกอบรมและการวิจัย จัดหาทรัพยากรการผลิต ควรจัดหาพื้นที่และแหล่งน้ำให้เหมาะสมกับการปลูกพืชอาหารสัตว์ในแต่ละพื้นที่ เพื่อให้เกษตรกรสามารถปลูกพืชได้ตลอดปี รวมถึงส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีชลประทานเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้น้ำ

2. การให้ความรู้และการฝึกอบรมเกษตรกร จัดฝึกอบรมทางเทคนิค ควรมีการจัดฝึกอบรมให้กับเกษตรกรในเรื่องของเทคนิคการปลูกพืชอาหารสัตว์ที่เหมาะสม เช่น การปรับปรุงดิน การจัดการน้ำ และการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ การให้คำปรึกษาอย่างต่อเนื่อง หน่วยงานรัฐควรจัดเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญเข้าไปให้คำปรึกษาและติดตามการดำเนินงานในพื้นที่อย่างใกล้ชิด เพื่อช่วยแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อเกษตรกร

3. การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการใช้เทคนิคการเกษตรที่เหมาะสม สนับสนุนการใช้เทคนิคการปลูกพืชที่ช่วยประหยัดน้ำ เช่น ระบบชลประทานหยด และการปลูกพืชหมุนเวียนเพื่ออนุรักษ์ดินและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ปรับปรุงดินและการบำรุงดิน มีการทดสอบคุณภาพดินในพื้นที่ปลูกพืชอาหารสัตว์ เพื่อปรับปรุงดินให้เหมาะสมกับการปลูกพืชในระยะยาว

4. การพัฒนาตลาดและเครือข่ายการจัดจำหน่าย สร้างเครือข่ายการตลาด สร้างระบบเครือข่ายที่เชื่อมโยงเกษตรกรกับผู้เลี้ยงสัตว์และผู้ผลิตอาหารสัตว์ เพื่อให้มีตลาดรองรับที่แน่นอนและมีเสถียรภาพ ส่งเสริมการตั้งสหกรณ์เกษตรกร สนับสนุนการตั้งสหกรณ์หรือกลุ่มเกษตรกรเพื่อร่วมกันผลิตและจำหน่ายพืชอาหารสัตว์ ช่วยให้สามารถต่อรองราคาและลดต้นทุนการผลิตได้

5. การส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ สนับสนุนการเข้าถึงเทคโนโลยี: ควรมีการสนับสนุนเกษตรกรให้เข้าถึงเทคโนโลยีใหม่ ๆ เช่น ระบบชลประทานแบบประหยัดน้ำ เครื่องจักรในการปลูกและเก็บเกี่ยว เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและลดแรงงาน การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี ควรมีการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสมสำหรับการปลูกพืชอาหารสัตว์ในสภาพแวดล้อมและสภาพภูมิอากาศที่หลากหลาย

6. การสนับสนุนจากหน่วยงานรัฐและเอกชน สร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ หน่วยงานรัฐและเอกชนควรร่วมมือกันในการดำเนินโครงการ เช่น รัฐสนับสนุนเงินทุนและการฝึกอบรม ขณะที่ภาคเอกชนสนับสนุนด้านการตลาดและการจัดจำหน่าย ให้ความช่วยเหลือเกษตรกร: หน่วยงานรัฐควรจัดตั้งทีมช่วยเหลือเกษตรกรในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อให้คำแนะนำ ช่วยแก้ไขปัญหา และสนับสนุนการพัฒนาการปลูกพืชอาหารสัตว์

7. การสร้างแรงจูงใจและการมีส่วนร่วมของเกษตรกร ให้แรงจูงใจทางการเงิน รัฐควรให้สิทธิพิเศษทางการเงิน เช่น การสนับสนุนเงินทุนหรือการให้เงินช่วยเหลือแก่เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการ เพื่อจูงใจให้มีการเข้าร่วมมากขึ้น ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในชุมชน การสร้างความตระหนักถึงประโยชน์ของการปลูกพืชอาหารสัตว์และการสร้างความร่วมมือในชุมชนจะช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นและการสนับสนุนจากชุมชน

/8. การวางแผนและติดตามประเมินผลอย่างรอบคอบ

8. การวางแผนและติดตามประเมินผลอย่างรอบคอบ การวางแผนอย่างรอบคอบและเป็นระบบ การดำเนินโครงการควรวางแผนให้ครอบคลุมทุกด้าน เช่น การวิเคราะห์ความต้องการพืชอาหารสัตว์ในพื้นที่ การศึกษาสภาพแวดล้อม และการวิเคราะห์ความเสี่ยง ติดตามและประเมินผลการดำเนินงาน ควรมีระบบติดตามและประเมินผลโครงการอย่างต่อเนื่อง เพื่อปรับปรุงและแก้ไขปัญหาให้ตรงจุด ช่วยให้โครงการมีประสิทธิภาพมากขึ้นในระยะยาว

9. การส่งเสริมการเกษตรแบบยั่งยืน สนับสนุนการปลูกพืชแบบหมุนเวียน การส่งเสริมการปลูกพืชหมุนเวียนเพื่อรักษาคุณภาพของดินและลดการเสื่อมสภาพของดินในระยะยาว ส่งเสริมเกษตรกรอินทรีย์ สนับสนุนให้เกษตรกรหันมาปลูกพืชอาหารสัตว์แบบเกษตรอินทรีย์ ซึ่งช่วยลดการใช้สารเคมี และช่วยสร้างความยั่งยืนให้กับเกษตรกรในระยะยาว การดำเนินโครงการส่งเสริมการปลูกพืชอาหารสัตว์เพื่อลดต้นทุนจะประสบความสำเร็จได้หากมีการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคอย่างเป็นระบบ และมีการสนับสนุนจากทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง

โครงการเตรียมความพร้อมรับมือภัยพิบัติ(อุทกภัย) ด้านปศุสัตว์ ในพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี ภายใต้ DLD-C ในพื้นที่สิงห์บุรี รอบที่ 2/2567

ที่	กิจกรรม	ค่าเป้าหมาย รอบที่ 2/2567	ผลการ ดำเนินงาน	ระยะเวลา ดำเนินงาน	ผู้รับผิดชอบ
1	การประชาสัมพันธ์เตรียมความพร้อม	15 ครั้ง	20 ครั้ง	เม.ย.-ก.ย. 2567	1. สนง.ปศอ.ทุก อำเภอ 2. สนง.ปศจ.สิงห์บุรี 3. ศูนย์วิจัยและ พัฒนาอาหารสัตว์ ชัยนาท 4. ด่านกักกันสัตว์ ชัยนาท 5. ศูนย์วิจัยการผสม เทียมและเทคโนโลยี ชีวภาพสระบุรี
2	ประชุมผู้เกี่ยวข้องเตรียมความพร้อม	1 ครั้ง	2 ครั้ง		
3	จัดทำแผนรับมือภัยพิบัติ อุทกภัย	1 ครั้ง	1 ครั้ง		
4	เตรียมพื้นที่อพยพสัตว์	10 จุด	16 จุด		
5	จัดเตรียมเสบียงพืชอาหารสัตว์	10 ตัน	14 ตัน		
6	จัดเตรียมหน่วยบริการสัตวแพทย์เคลื่อนที่	3 หน่วย	6 หน่วย		
7	การปรับปรุงทะเบียนเกษตรกรในพื้นที่เสี่ยงให้เป็นปัจจุบัน	1 ครั้ง	1 ครั้ง		
8	มีการทบทวนองค์ความรู้ในการให้ความช่วยเหลือเกษตรกรที่ประสบภัยพิบัติ	1 ครั้ง	2 ครั้ง		

ปัจจัยแห่งความสำเร็จ : ปัจจัยแห่งความสำเร็จในการเตรียมความพร้อมรับมือภัยพิบัติด้านปศุสัตว์ในกรณีอุทกภัย มีหลายด้านที่ต้องพิจารณาเพื่อให้การรับมือกับสถานการณ์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและลดผลกระทบต่อสัตว์และเกษตรกรได้มากที่สุด ปัจจัยเหล่านี้ ได้แก่ การวางแผน การจัดการ ความร่วมมือ การสื่อสาร และการฟื้นฟู

1. การวางแผน ประเมินความเสี่ยงและการจัดทำแผน การประเมินพื้นที่เสี่ยงที่มีโอกาสเกิดอุทกภัยและจัดทำแผนอย่างเป็นระบบ เพื่อระบุวิธีการปฏิบัติและการอพยพสัตว์ในกรณีที่เกิดภัย เตรียมพื้นที่ปลอดภัยสำหรับสัตว์ เตรียมพื้นที่สูงหรือสถานที่ปลอดภัยสำหรับการย้ายสัตว์หนีน้ำ ซึ่งต้องมีที่พักและอาหารเพียงพอ การเก็บข้อมูลปศุสัตว์ บันทึกข้อมูลจำนวนสัตว์แต่ละชนิด เพื่อให้สามารถวางแผนการเคลื่อนย้ายและการจัดการได้อย่างเหมาะสม

2. การจัดการ การจัดหาอาหารและน้ำสะอาด ในกรณีเกิดอุทกภัย การเข้าถึงแหล่งอาหารและน้ำสะอาดมักเป็นปัญหา การเตรียมอาหารแห้งสำรองและแหล่งน้ำสะอาดเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อรักษาชีวิตสัตว์การดูแลสุขภาพสัตว์ในภาวะ

/อุทกภัยจำเป็นต้องมียารักษาโรค

อุทกภัยจำเป็นต้องมียารักษาโรคและวัคซีนป้องกันโรคที่อาจแพร่ระบาด เช่น โรคระบาดในสัตว์น้ำท่วมการจัดการพื้นที่เลี้ยงสัตว์ พื้นที่เลี้ยงสัตว์ควรได้รับการดูแลและตรวจสอบสภาพอยู่เสมอเพื่อป้องกันการเสียหายจากน้ำท่วม

3. ความร่วมมือและการประสานงาน การทำงานร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ เช่น หน่วยงานภาครัฐ องค์กรปศุสัตว์ และหน่วยกู้ภัย เพื่อประสานงานและให้ความช่วยเหลือได้อย่างรวดเร็ว ความร่วมมือกับชุมชน การสร้างเครือข่ายในชุมชนเพื่อให้ข้อมูลและการช่วยเหลือมีความรวดเร็วและครอบคลุม องค์กรช่วยเหลือและการสนับสนุน องค์กรการกุศลหรือภาคเอกชนสามารถช่วยเหลือในด้านทรัพยากร เช่น อาหารสัตว์ น้ำ และที่พักพิงสำหรับสัตว์ที่ได้รับผลกระทบ

4. การสื่อสาร การแจ้งเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพ ระบบการแจ้งเตือนภัยล่วงหน้าช่วยให้เกษตรกรมีเวลามากพอในการเตรียมตัวเพื่อรับมือกับอุทกภัย การให้ข้อมูลแก่เกษตรกร การอบรมและการสื่อสารข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการดูแลและจัดการปศุสัตว์ในภาวะภัยพิบัติจะช่วยเพิ่มโอกาสในการเอาชีวิตรอดของสัตว์ การสร้างเครือข่ายการสื่อสารในพื้นที่เครือข่ายการสื่อสารภายในชุมชนช่วยให้การแลกเปลี่ยนข้อมูลและการขอความช่วยเหลือเกิดขึ้นได้อย่างทันทั่วทั้ง

5. การฟื้นฟูและการช่วยเหลือหลังภัยพิบัติ การฟื้นฟูฟาร์มและพื้นที่เลี้ยงสัตว์ หลังอุทกภัย ควรมีแผนฟื้นฟูพื้นที่เพื่อให้กลับมาใช้งานได้โดยเร็ว รวมถึงการจัดการกับสิ่งปนเปื้อนในพื้นที่ การช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ หน่วยงานรัฐหรือองค์กรเอกชนควรมีการสนับสนุนด้านเงินทุนหรือการชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้น การประเมินผลและปรับปรุงแผนเมื่อเหตุการณ์สิ้นสุด ควรมีการประเมินผลการจัดการและวางแผนปรับปรุงในอนาคต เพื่อให้การรับมือในครั้งต่อไปมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น การเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติด้านปศุสัตว์ในกรณีอุทกภัย อาจเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคหลายประการ ซึ่งอาจส่งผลให้การจัดการในช่วงเกิดภัยไม่เป็นไปตามแผนหรือไม่สามารถลดความสูญเสียได้เท่าที่ควร

1. การขาดแคลนทรัพยากร อาหารและน้ำสำหรับสัตว์ไม่เพียงพอ เมื่อเกิดอุทกภัย บริเวณพื้นที่เสี่ยงอาจไม่สามารถเข้าถึงแหล่งอาหารและน้ำสะอาดได้เพียงพอ ทำให้สัตว์ขาดสารอาหารหรือเสี่ยงต่อการเกิดโรค ที่พักพิงไม่เพียงพอ พื้นที่สำหรับเคลื่อนย้ายสัตว์ไปยังที่ปลอดภัยอาจไม่เพียงพอ หรือไม่มีความพร้อมในการรองรับสัตว์จำนวนมาก โดยเฉพาะพื้นที่สูงหรือพื้นที่ปลอดภัยจากน้ำท่วม การขาดแคลนอุปกรณ์และทรัพยากรในการเคลื่อนย้าย เช่น ยานพาหนะหรือเครื่องมือที่จำเป็นในการเคลื่อนย้ายสัตว์อย่างรวดเร็ว

2. การขาดการวางแผนที่มีประสิทธิภาพ แผนฉุกเฉินไม่ครอบคลุม แผนการรับมือภัยพิบัติอาจไม่ครอบคลุมถึงพื้นที่เสี่ยงทุกแห่ง หรือขาดการพิจารณาสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นจริง ทำให้การปฏิบัติตามแผนไม่สามารถลดความเสียหายได้อย่างมีประสิทธิภาพ การประเมินความเสี่ยงไม่เพียงพอ การขาดข้อมูลหรือการประเมินความเสี่ยงจากน้ำท่วมอย่างถูกต้องอาจทำให้การเตรียมความพร้อมล่าช้าหรือไม่เหมาะสมกับสถานการณ์

3. การประสานงานและความร่วมมือไม่เพียงพอ การขาดการประสานงานระหว่างหน่วยงาน ความไม่ชัดเจนหรือการขาดการประสานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐ องค์กรกรมปศุสัตว์ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทำให้การช่วยเหลือเป็นไปอย่างล่าช้า ความไม่เข้าใจและขาดความร่วมมือจากชุมชน ในบางพื้นที่เกษตรกรอาจไม่ได้รับข้อมูลที่ถูกต้องหรือขาดการเข้าร่วมในการเตรียมความพร้อม ทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้ทันเวลา

4. ข้อจำกัดด้านโครงสร้างพื้นฐาน ระบบการแจ้งเตือนภัยไม่ครอบคลุม การขาดระบบเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพ

/โดยเฉพาะในพื้นที่ห่างไกล

โดยเฉพาะในพื้นที่ห่างไกล ทำให้เกษตรกรและเจ้าหน้าที่ไม่สามารถเตรียมตัวได้ทันก่อนที่อุทกภัยจะเกิดขึ้น การเข้าถึงพื้นที่ยากลำบาก พื้นที่ห่างไกลหรือที่อยู่ในสภาพภูมิประเทศที่ไม่เอื้อต่อการเคลื่อนย้ายสัตว์ เช่น พื้นที่ในหุบเขาหรือใกล้แม่น้ำที่มีน้ำท่วมสูง

5. ปัญหาด้านสุขภาพสัตว์ การระบาดของโรคในภาวะน้ำท่วม น้ำท่วมสามารถเพิ่มโอกาสการระบาดของโรคในสัตว์ เช่น โรคติดเชื้อทางเดินอาหารและโรคจากเชื้อรา หากไม่มีการจัดเตรียมวัคซีนหรือการป้องกันโรคที่เพียงพอ ความเครียดและภาวะขาดอาหารขาดโภชนาการ สัตว์ที่ต้องเคลื่อนย้ายหรือถูกกักตัวในพื้นที่จำกัดอาจประสบกับความเครียดและขาดสารอาหาร ซึ่งส่งผลต่อสุขภาพและความเป็นอยู่ของสัตว์

6. ข้อจำกัดด้านงบประมาณและการสนับสนุน งบประมาณจำกัด การขาดงบประมาณที่เพียงพอในการเตรียมความพร้อม การจัดหาทรัพยากร หรือการกู้คืนหลังเกิดอุทกภัย ทำให้ไม่สามารถดำเนินการตามแผนที่วางไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การช่วยเหลือทางเศรษฐกิจไม่ทันเวลา ความล่าช้าในการช่วยเหลือทางการเงินแก่เกษตรกรหลังจากเกิดภัยพิบัติ ทำให้ไม่สามารถฟื้นฟูกิจการปศุสัตว์ได้อย่างรวดเร็ว

7. ปัญหาด้านกฎหมายและนโยบาย กฎหมายหรือข้อบังคับไม่เอื้อต่อการจัดการภัยพิบัติ ข้อบังคับที่ไม่ยืดหยุ่นหรือกฎหมายที่ซับซ้อน อาจทำให้การดำเนินการรับมือภัยพิบัติช้าหรือไม่สามารถดำเนินการได้ทันที นโยบายช่วยเหลือที่ไม่ครอบคลุม การขาดนโยบายที่ชัดเจนหรือการสนับสนุนเฉพาะในพื้นที่บางแห่ง ทำให้บางกลุ่มไม่ได้รับการช่วยเหลืออย่างทั่วถึง

การรับมือกับปัญหาและอุปสรรคเหล่านี้ต้องอาศัยการวางแผนและการจัดการที่มีประสิทธิภาพ การเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ และการสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชนอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะ/แนวทาง ในการป้องกัน/แก้ไข การป้องกันและแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการเตรียมความพร้อมรับมือภัยพิบัติด้านปศุสัตว์ในกรณีอุทกภัยต้องอาศัยแนวทางที่เป็นระบบและครอบคลุมทั้งในระดับชุมชน ระดับหน่วยงาน ภาครัฐ และเอกชน รวมถึงการบูรณาการการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ข้อเสนอแนะและแนวทางในการป้องกัน/แก้ไขปัญหาเหล่านี้ คือ

1. การจัดสรรและเพิ่มทรัพยากร จัดทำคลังสำรองอาหารและน้ำสำหรับสัตว์ ควรจัดตั้งคลังสำรองอาหารสัตว์ในพื้นที่เสี่ยงและจัดระบบกระจายอาหารอย่างรวดเร็วเมื่อเกิดอุทกภัย เพื่อให้สัตว์ได้รับอาหารและน้ำสะอาดอย่างต่อเนื่อง จัดหาอุปกรณ์และยานพาหนะที่เพียงพอ ควรเตรียมยานพาหนะและอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการเคลื่อนย้ายสัตว์ในกรณีฉุกเฉิน โดยเฉพาะในพื้นที่เสี่ยงน้ำท่วมสูง สร้างที่พักพิงชั่วคราวสำหรับสัตว์ พัฒนาที่พักพิงชั่วคราวในพื้นที่สูง หรือจัดทำข้อตกลงกับชุมชนและหน่วยงานเพื่อจัดสรรพื้นที่ปลอดภัยสำหรับการย้ายสัตว์หนีน้ำ

2. การพัฒนาและปรับปรุงแผนฉุกเฉิน จัดทำแผนฉุกเฉินที่ครอบคลุม ควรปรับปรุงและพัฒนาแผนฉุกเฉินให้ครอบคลุมทุกพื้นที่เสี่ยงและทุกกลุ่มปศุสัตว์ โดยเน้นการจัดทำคู่มือปฏิบัติการเฉพาะในพื้นที่ที่เสี่ยงต่อการเกิดอุทกภัย ฝึกซ้อมแผนฉุกเฉินเป็นประจำ ควรจัดการฝึกซ้อมเป็นประจำเพื่อให้เกษตรกรและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถปฏิบัติตามแผนได้อย่างมีประสิทธิภาพในกรณีเกิดภัยพิบัติจริง ประเมินความเสี่ยงและอัปเดตข้อมูลพื้นที่เสี่ยง ปรับปรุงการประเมินความเสี่ยงและข้อมูลสภาพภูมิอากาศอย่างต่อเนื่อง เพื่อเตรียมแผนการป้องกันได้ตรงตามสถานการณ์ปัจจุบัน

3. การเสริมสร้างความร่วมมือและการประสานงาน สร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ส่งเสริมการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐ องค์กรกรมปศุสัตว์ ชุมชน และหน่วยงานภาคเอกชน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเตรียมการและตอบสนองต่อภัยพิบัติ การสร้างเครือข่ายความร่วมมือในชุมชน สร้างเครือข่ายชุมชน / เพื่อกระจายข้อมูลเกี่ยวกับภัยพิบัติ

เพื่อกระจายข้อมูลเกี่ยวกับภัยพิบัติและวิธีการจัดการ โดยอาจมีการอบรมเกษตรกรและสมาชิกชุมชนเกี่ยวกับวิธีการป้องกันและรับมืออุทกภัยในสัตว์ การสร้างระบบตอบสนองฉุกเฉินที่รวดเร็ว ควรจัดตั้งศูนย์ประสานงานฉุกเฉินที่สามารถตอบสนองต่อสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว เพื่อให้การช่วยเหลือสัตว์และเกษตรกรเกิดขึ้นได้ทันที

4. การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน พัฒนาระบบแจ้งเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพ ติดตั้งระบบแจ้งเตือนภัยล่วงหน้า ที่ครอบคลุมทุกพื้นที่เสี่ยง โดยเน้นการแจ้งเตือนให้เกษตรกรสามารถเตรียมตัวได้ล่วงหน้า การพัฒนาถนนและทางเข้าถึงพื้นที่ ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนนและทางเข้าถึงพื้นที่ฟาร์มในพื้นที่เสี่ยงน้ำท่วม เพื่อให้การเคลื่อนย้ายสัตว์ และการช่วยเหลือเป็นไปได้อย่างรวดเร็วและปลอดภัย

5. การดูแลและป้องกันสุขภาพสัตว์ จัดเตรียมวัคซีนและยาสำรอง ควรมีการจัดเตรียมวัคซีน ยา และอุปกรณ์ปฐมพยาบาลสำหรับสัตว์ไว้ล่วงหน้า เพื่อป้องกันการระบาดของโรคที่อาจเกิดขึ้นหลังจากน้ำท่วม อบรมการดูแลสุขภาพสัตว์ในสถานการณ์ฉุกเฉิน อบรมเกษตรกรเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพสัตว์ในสภาวะฉุกเฉิน เช่น การจัดการความเครียดและวิธีการดูแลสุขภาพสัตว์ในสถานการณ์น้ำท่วม จัดการสุขภาพสัตว์หลังภัยพิบัติ หลังน้ำท่วมควรมีการตรวจสุขภาพสัตว์เป็นประจำ เพื่อป้องกันโรคที่อาจเกิดจากสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป

6. การสนับสนุนทางด้านงบประมาณ จัดสรรงบประมาณเพื่อการเตรียมพร้อมและฟื้นฟู หน่วยงานภาครัฐ ควรจัดสรรงบประมาณเพื่อการเตรียมความพร้อม การจัดการในช่วงเกิดภัยพิบัติ และการฟื้นฟูหลังภัยพิบัติอย่างเพียงพอ สร้างโครงการสนับสนุนการฟื้นฟูปศุสัตว์หลังภัยพิบัติ ให้การสนับสนุนเกษตรกรทั้งในด้านเงินทุนและทรัพยากรเพื่อช่วยให้เกษตรกรสามารถฟื้นฟูฟาร์มและปศุสัตว์หลังจากน้ำท่วมได้อย่างรวดเร็ว การประกันภัยพิบัติ ส่งเสริมให้เกษตรกรเข้าร่วมโครงการประกันภัยพิบัติเพื่อให้พวกเขาสามารถรับการช่วยเหลือทางการเงินได้ในกรณีที่เกิดความเสียหายจากอุทกภัย

7. การปรับปรุงกฎหมายและนโยบาย ปรับปรุงกฎหมายและนโยบายให้ยืดหยุ่น ปรับปรุงกฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการภัยพิบัติให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้น เพื่อให้สามารถดำเนินการช่วยเหลือสัตว์และเกษตรกรได้ทันทีที่สนับสนุนการพัฒนานโยบายที่ครอบคลุม พัฒนานโยบายที่ครอบคลุมทุกภาคส่วน โดยเฉพาะนโยบายที่สนับสนุนการเตรียมความพร้อมและการฟื้นฟูหลังภัยพิบัติในภาคปศุสัตว์

การป้องกันและแก้ไขปัญหาเหล่านี้จำเป็นต้องอาศัยการทำงานร่วมกันของทุกภาคส่วน เพื่อสร้างระบบการเตรียมความพร้อมและการตอบสนองต่อภัยพิบัติที่เข้มแข็งและยั่งยืน

มติที่ประชุม รับทราบและเห็นชอบตามรายละเอียดในการเตรียมความพร้อมรับมือสถานการณ์อุทกภัย

ระเบียบวาระที่ 5 เรื่องอื่นๆ

เลิกประชุมเวลา 09.45 น.

ลงชื่อ รัชนิกร ผู้จัดรายงานการประชุม
(นางสาวรัชนิกร พึ่งกระจ่าง)
เจ้าพนักงานสัตวบาล

ลงชื่อ ประมินทร์ อ่อนคำ ผู้ตรวจรายงานการประชุม
(นายประมินทร์ อ่อนคำ)

หัวหน้ากลุ่มยุทธศาสตร์และสารสนเทศการปศุสัตว์